

Еремия.

О, не; на гнилия мозъкъ нищо здраво се не присажда. Да издигнешъ отъ лишния — първенецъ, отъ тоя що чувствува нужда отъ послона за недъгави — избраникъ, то е да почнешъ кула върху тиня. Орела се ражда орелъ, а не плъжакъ.

Бистра.

Но тогава ще трѣбва да се отрѣче правото на хиляди.

Еремия.

Самоотверженостъта, силата, творцитѣ се раждатъ. И азъ намирамъ, че само тѣзи иматъ право на първенство.

Бистра.

(Въ недоумение). И все пъкъ тъжно.

Мълчание.

Камбаната бие изрѣдко, като че на замлъкване.

Еремия.

(Негодующе махва глава). Да ми е да пухна тая черупка.

Бистра.

Наистина, тоя постояненъ прицѣвъ дотегва.

Еремия.

Цѣла седмица вече: данъ-данъ, — сѣкашъ черепа ми чупятъ. (Потърсень). А ония идиоти потайно се вслушватъ и мислятъ, че молитвитѣ имъ се отнасятъ къмъ небето. Тоя стонъ прилича на фарисейския кликъ на онзи, който я подари за да напомня паметъта му. Какви отгратителни срѣдства! Лихварь, изедникъ на цѣла околия и прѣдъ смъртъта си подари камбана! Тия хора и като умиратъ лъжатъ!

Бистра.

Азъ пъкъ мисля —